

متن پرسش

سلام استاد: از کجا بدانیم حس و حالی که داریم، واقعی است یا وسوسه ی شیطان است؟ چون گاهی شیطان ممکن است از نقاط قوت ما هم وارد شود، برای مثال من به دلیل اینکه دو تا بچه کوچک دارم بیشتر زمانم به بچه ها می‌گذرد، واجبات را انجام می‌دهم ولی مستحبات و دعا و قرآن زیاد خواندن و... نمی‌رسم اما خیلی احساس اعتماد و عشق به خدا و امیدواری به آینده دارم و خیلی حس می‌کنم به خدا نزدیکم و حتی گاهی فکر می‌کنم خدا به من فرقان داده و راه حل‌ها را در ذهنم می‌آورد و کمک می‌کند در واقع با تمام وجود علی‌رغم کاستی‌های عبادی و اخلاقی که دارم و خطاهایم، باز هم حس می‌کنم خدا حواسش به من هست و با من حرف می‌زند. آیا به این‌ها اهمیت دهم و راضی باشم یا اینکه وسوسه ی شیطان و خود بزرگ بینی و اینکه مثلا فکر کنم من آدم خیلی خوبی هستم و دچار غرور و عجب شوم. تفاوتش در چیست؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: اگر حس عبودیت و تواضع نسبت به حق در شما حاضر است **إِنْ شَاءَ اللَّهُ** صورت رحمانی حضرت حق در میان است. موفق باشید